

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτερικό αρ. 10

20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κιάσκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιάδρου (Οφθαλματρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια), στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου. Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Επρού. 68. Βουβουλίνας αρ. 1, σιμά στην Τρούμπα. Η συνδρομή πληρώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΠΟΛΥ

παραπολύ βιαστήκανε οι πολιτικοί φίλοι του μακαρίτη Ντεληγιάννη να ζητήσουνε νάν του στηθεί ανδριάντας με «πανελλήνιον έθρονον». Δέ λέμε, μπορεί και νάν τάξειζε όχι μόνο ανδριάντας, μα και πύργος του «Αίφελ για να «παρέχει εις τας έπερχομένας γεννεάς ψυχοτρόφα διδάγματα»· μπορεί ακόμα ο μακαρίτης να είτανε, καθώς μας το βεβαιώνει η προκήρυξη της επιτροπής, «τηλιμούτος πολιτευτής—κορυφαίος—Γιάδιστων της 'Ελλάδος—πολιτικός ήρωας—συνελευθερωτής της 'Ηλείου και Θεσσαλίας—σοφός νομοθέτης—υπέρομαχος των έθνικων παρδόσεων—εργάτης του έθνικου μεγαλείου» κι δτι άλλο δρέγεται ο κ. Μιστριώτης που έσύνταξε την προκήρυξη· μπορεί το μακαρίτη «αί έπερχόμενα γεννεαί» νάν τον ανεβάσουν παραπάνου από τα έπίθετα της

σανε δάκρυα, όντας μούδινε το χέρι· αφτό μου σπάρραζε την καρδιά. Έτσι λοιπόν η κόρη εκείνη λυπόυταν αληθινά, γιατί έφεβγα από κοντά της. «Ό την αναθεματισμένη την ανάγκη, που με χωρίζει έτσι άσπλαχνα από τέτοια λυγερή καλόκαρδη!

Μέ τέτοιους λογισμούς λυπητερός μονάχος έγω με τον άγωγιάτη κατόπι ξεκίνησα για τή Σαλονίκη. Όσο είτανε πουρνό είταν καλά· μα ύστερα, σάν πάτησε η ζέστα, είταν πολύ κακορίζικο το ταξίδι μου, γιατί ο άγωγιάτης αποφέβγοντας το βουνό από φόβο καμιάς κακής συνάντησης με πήγε απ' άλλο δρόμο, απ' τον κάμπο και ψηνούμουνα μέσ' στο λιούρι τ' Αβγουστιατικό, σάν κλασμένος άμικτωλός στού ζωποδού το λεβέτι.

Όστόσο μ' όλο μου το βέσασνο όνειροπολούσα, και των όνειρω μου άντικείμενο είτανε τώρα όχι πλιά η Κλεονίκη—ποιός να τδλεγε!—μόνε η χωριατοπούλα εκείνη, η άδερφή του φίλου μου, το χαριτωμένο το κοριτσάκι, που δάκρυτε για το φεβγίο μου έτσι είλικρινά κι άπροφύλαχτα.

Και συλλογιόμουν, άμα βγώ απ' το σκολείο λήφτερος και δουλέψω καναδυό χρόνια, νάρθω στο χωριό να το πάρω αφτό το κοριτσι και να ζήσω ήσυχος με τή γλυκιά του συντροφιά.

Έτσι με τούτα, με κείνα, προχωρήσαμε κάμποσο,

Μιστριώτικης προκήρυξης. «Όλ' αυτά όμως δέ μας έμποδίζοντε να πούμε και τή γνώμη μας—μιά γνώμη δλωσδιόλου άμερόληπτη, που δέν πηγάζει από κομματική άφορημή, άλλ' από την ίδια την πολιτική ιστορία μας.

Είπαμε πώς βιαστήκανε οι Μιστριώτηδες, Χατζιδάκηδες, Πουλόπουλοι, Βάσηδες, Πολυγένηδες, Θανόπουλοι και οι άλλοι κομματάρχες του για τον ανδριάντα, και το ξαναλέμε· και θάν το φωνάζουμε όσο δέ βλέπουμε ανδριάντα του Τρικούπη, του Κουμουντούρου, του Έπ. Ντεληγιώργη και τόσων άλλων πολιτικών που, θαρρούμε, πολιτευτήκανε, αν όχι καλύτερα, όχι όμως και χειρότερα από το μακαρίτη Ντεληγιάννη. Είχαν κι αυτοί τους φίλους τους και τους θαυμασιές τους, είχαν κι αυτοί σκοπίσει τα ρουσφέτια τους και ύποχρεώσει κόσμο και κοσμάκη, μα κανέναν από τους φίλους αυτούς δέ σκέφτημε να ζητήσει άμέσως ύστερ' από το θάνατό τους κι έναν ανδριάντα για τον καθένα τους.

Οι φίλοι του Τρικούπη, Κουμουντούρου κλπ. φαίνεται σκεφτήκανε φιλοσοφικότερα· ξέρανε οι ανθρόποι πώς τον πολιτικό δέν τον κρίνουν οι κομματάρχες του, αλλά η ιστορία, κι άφήσανε την ιστορία να δικάσει άμερόληπτα και να αποφασίσει καλοσυνείδητα αν τους πρέπει ανδριάντας η ανάθεμα.

Δέν ξέρουμε τί θα πεί η ιστορία για το Ντεληγιάννη. Μπορεί να χειροκορήσει την προκήρυξη του Μιστριώτη και να βρει πώς ένας ανδριάντας στην πρωτεύουσα, καθώς προτείνει η επιτροπή, δέν είναι άρκετός και πώς κάθε χωριό της 'Ελλάδας, και το μικρότερο, πρέπει νάναι στολισμένο και μ' έναν ανδριάντα «του ήλικούτου πολιτευτού». Όσο να μιλήσει όμως η ιστορία, έπρεπε οι διάφοροι κομματάρχες του να σεβαστούν τή μνήμη του και να μη ζητήσουνε—βαριά η λέξη, μα καταλληλότερη δέ βρίζουμε—να τή ρεζιλέψουνε.

ΜΠΟΡΕΙ

ο Στριφτόμπολας να φοράει φουστάνελλες και να μνήν είναι ρήτορας, αυτό όμως δέν τον έμποδίζει να λέει που και που μερικές στοργγυλές κουβέντες μέσα στη Βουλή—κουβέντες με νήμα και με ύσσια—κι άς γελάνε όσο θέλουν οι έθνικοί παπαρδελάδες κ' οι χαριτόβρυτοι χρονικογράφοι των έφημεριδων.

Η «Ακρόπολη» πολύ σωστά παρατήρησε, σχολιάζοντας τα λόγια που είπε ο Στριφτόμπολας την περασμένη βδομάδα στη Βουλή, πώς άφου οι έπίση-

ώς που φτάσαμε σ' ένα χωριό, στο Ρεβενά. Το χωριό αφτό τόχανε κάνει προσωρινό σταθμό για το στρατό της χωροφυλακής, που κληρούσε τους ληστές.

Μόλις μπήκαμε μέσ' στο χωριό, μας πιάσανε δυό στρατιώτες και μες πήγανε σ' ένα είδος χάνι η καρενείο, που τόχανε για προσωρά κονάκι, και μες παρουσιάσανε σ' έναν άξιωματικό. Αφτός τότε μες έβαλε σε άνάκριση, άλλ' με μεγάλη έβγένεια· μες ρώτησε λοιπόν από που έρχόμαστε; γιατί ταξιδεύουμε; σάν είδαμε κανέναν στο δρόμο και τα λοιπά· έμεις του άπαντήσαμε, όπως έπρεπε, δηλαδή την αλήθεια και στα ύστερα μας άπόλυσε με σφιχτή παραγγελιά να μνήν το κουνήσουμε απ' το χωριό, σά δέ μες δώσει αφτός τήν άδεια.

— «Α! τώρα το καταφέραμε αλήθεια!

Μπήκαμε σ' ένα καφεεδάκι—αφού έδωσε πρώτα όξω ο άγωγιάτης το μουλάρι του,—κι άρχισαμε να ζοδέβουμε λόγια βρίζοντας την τύχη μας, τους κλέφτες και τους χωροφυλάκους, πρξμα δλωσδιόλου άνωφέλεφτο από πραχτική έποψη. Μα η πείρα διδάχνει καλύτερα ποιό είναι το πιό ωφέλιμο, κ' έτσι σιγά σιγά το βρήκαμε· δηλαδή το κόψαμε δίπλα πάνου στούς πεκέδες έχοντας για προσκέφαλο έγω ένα τάβλι κι ο άγωγιάτης μου το χέρι του και

μοι και οι ρητορικότατοι χάνουνται με τή μικροπολιτική, έπρεπε να βρεθεί κ' ένας μη έπίσημος ούτε ρήτορας να μιλήσει για τή μεγάλη πολιτική και να ξεστομίσει μερικές αλήθειες, που σπάνια, πολύ σπάνια, ίσως και ποτέ, ακούγονται μέσα στη ρουσφετοβουλή μας.

Ό Πατριός γερολεβέντης είπε δτι ήθελε να πει, για στόλο, στρατό, Βασιλεία, συναλλαγή κτλ. με λόγια τσεκουράτα και στοργγυλά. Οι βουλευτάδες γελάσανε και κάνανε πολύ καλά. Αν είτανε να συγκινηθούμε, δέ θα βρισκότανε στην άνάγκη ο Στριφτόμπολας να τούς μιλήσει καθώς τούς μίλησε. Θάν τούς δηγιότανε κανένα δηγηματάκι του Βοκάκιου ή θάν τούς τραγουδούσε κανέναν άμανε.

Νά βρισκόμαστε στα 1905,—που γράφει και το «Σκριπ»—και να μες μιλά; η άφεντιά σου, κ. Στριφτόμπολα, για Όθωνα και για τέτια κουρφεζάλα;

ΠΟΙΟΣ

ο λόγος να δημοσιεύουνε κάθε τόσο οι γιατροί της Αστυνομίας την έκθεσή τους για τή βρωμερή και συχαμένη κατάσταση των ξενοδοχείων, γαλατάδικων, μπακάλικων, και των άλλων μαγαζιών που έπιθεωρούνε; Για να μες κάνουνε νάηδιάζουμε, χωρίς να βγαίνει και κανένα κέρδος σπουδαίο από την τέτια δημοσίεψη;

Όποιος έχει την ύπομονη να διαβάσει τις έκθεσες αυτές, θα βρει τα ίδια μαγαζιά να είναι πάντα άκάθαρτα χωρίς οι ιδιοκτήτες τους να συγκινιούνται καθόλου από το δημόσιο αυτό ρεζιλέμα που τούς γίνεται κι από το τιποτένιο πρόστιμο που θα πληρώσουνε στο Πταισματοδικείο, αν τούς λείπουν τα μέσα και δέν άθωωθούν.

Καθώς το γράψαμε κι άλλοτε, θάβγαινε κάπιο καλό από τις γιατρικές έπιθεωρήσεις, μόνο αν η Αστυνομία σε κάθε μαγαζί άκάθαρτο κρεμούσε στην πόρτα του μια πινακίδα μ' αυτή τή λέξη που να δείχνει στον καθένα τα χάλια του μαγαζιού. Με τον τρόπο όμως που γίνεται τώρα η δουλιά, καλύτερα να μη δημοσιεύουνται οι γιατρικές έκθεσες για να μνήν ξέρουμε τουλάχιστο τι τρώμε.

ΑΠΟ

το «Σκριπ» τής Τρίτης μαθαίνουμε πώς στον Πύργο ύπάρχει ένας ύπορχηματέας Πρωτοδικείου, δ κ. Βέλιγας, «όστις τόσον είναι άφωσιωμένος στην

μ' όλη τή σκληράδα του στραματιού μας άποκοιμηθήκαμε γλυκά γλυκά του δίκκιου τον ύπνο. Μόνε το βράδι βράδι μες ξύπνησε η στρατιωτική ή σκληπίγγα, που βαρούσε συνάθροιση. Είχε έρθει διάτα από τον ταγματάρχη να πών όλοι το γρηγορότερο, γιατί είταν πιθανό να χτυπηθούμε με τούς κλέφτες και το χωριό είταν άνάστατο. Σε λίγο όλο τ' άπόσπασμα μπήκε σε γραμμή και ξεκίνησε κατά το βουνό σε δυό στοίχους.

Το φεβγίο του στρατού σήμαινε, πώς κ' έμεις πλιά είμαστανε λήστεροι να τραθήσουμε το δρόμο μας· τώρα μπορεί και να μνήν το σήμαινε, μα έμεις έτσι το ζηγήσαμε και με το ήλιοβασίλεμα ξεκινήσαμε.

Το φεγγάρι δλόγισμο φώτιζε το δρόμο μας και τής νύχτας η δροσιά έκαμε χαρά θεού το ταξίδεμα. Τα τριτόνια τρίζανε, τα βαθράκια μέσ' στα ρέματα σφυρίζανε, και κάπου κάπου ο γκιώνης ήρηνολαλούσε πάνου σε κανά θεριωμένο δέντρο.

Δυό ώρες ακόμα περπατούσαμε έσιωμα καμπέσιο. Όστόσο μ' όλη την πιθυμιά μας να μνήν περάσουμε βουνό, δέν είτανε δυνατό να φτάσουμε στον τόπο μας, σά δέν περνούσαμε απ' το Χορτιάτη και για τούτο κάναμε τώρα το σταθρό μας κι άρχισαμε να τον ανεβαίνουμε απ' τή βορειοδυτική του πλά-

